

ROZKAŻYCIEL (1) *sb m*

rozkążyciel, [rozkaziciel] *a.* rozkążyciel.

*o prawdopodobnie jasne (tak w roz-); -ka-, [-kã-]; teksty nie oznaczają é (Cn e pochylone);
prawdopodobnie -ciel-.*

sg [N rozkãżyciel.] ∅ A rozkążyciela. ∅ [I rozkaziciel(e)m. ∅ V rozkążycielu.]

Sł stp brak, Cn: roskaziciel s.v. roskazujący, Linde XVII w. (z Cn) s.v. rozkazca.

1. Mający władzę; imperativus, mandatarius, mandator *Cn:*

*[rozkążyciel czego a. czemu: ... quondam multitudinis imperio regitur {wyełkosczy
roskaziczelyem} GlosyKórn I 132.]*

a. O Bogu [czyj]:

*Szereg: »rozkążyciel i sprawca«: Profzę twey tedy łálki nieskończony/ [...] Vbogacz nędzę/ fkryi
nágą proftotę. Bym Anyelkiego Páná/ kroluiących Roskãżycielá/ y íprawcę władnących Z tą
vcźciwością/ fkruchą y miłością [...] przyiął GrabowSet O2v.*

2. [Nauczyciel, mistrz; praeceptor *Cn:* roskazićiel/ Praeceptor, magister. *Volck Xxx3.*

a. O Jezusie: Roskążycielu [*Praeceptor Vulg Luc 5/5*]/ przez całą Noc robiąc nicełmy niewłowili
OrszakPos 168v.]

MP